

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Mindeblade

over

Digteren Mads Hansen,

Ejer til Stærregaarden i Hundstrup Sogn.

Udgivet af

J. S. Brandt,
Præst i Ollerup.

Odense.

Førlagt af den Miløste Boghandel.

Trykt i Chr. Milø's Officin.

1880.

D Hjemmet.

(Sognepræsten J. P. Jensen).

Det var saa uventet, at vor kjære Mads Hansen blev kaldet bort fra os. Skjønt hans Helbred i mange Aar har været svagt, og han i sidste Vinter syntes mere syg end tidligere, saa var vi dog bleven saa vant til at se ham overvinde de forskjellige Sygdomsanfald og igjen komme til Kræfter og færdes iblandt os som tidligere, saa at vi haabede, det vilde endnu længe kunne vare saaledes ved, han vilde endnu mange Aar saa Lov til at forfølge hans velsignelsesrige Virksomhed, en Virksomhed, der var til megen Velsignelse ikke blot for hans egne, hans nærmeste, hans kjæreste, men ogsaa for denne Egn, hvor han er født og altid har levet, især for den Stand, han tilhørte, hvem det var hans Livs Maal at føre fremad i alt, hvad der er ædelt og godt, at den jævnhjertig med alle ædle danske Mænd og Kvinder kunde tage Del i Arbejdet for Fædrelandets Vel, — en Virksomhed, som derfor ogsaa var til Velsignelse for vort Land og Folk i det Hele; thi hvem der virker, drevet af en god Aand, for en Del, er det end nok saa lille en Del af et Hele,

han virker ogsaa til Betsignelse for det Hele. Ja, saadant Haab naerede vi; thi hvad man ønsker, det holder man ogsaa gjerne fast ved i Haabet. Og fordi hans inderlig elskede, kjærlige, trofaste Hustru mere end nogen anden glædede sig ved Samlivet med ham, og ønskede at beholde ham hos sig, saa levede hun ogsaa tryk og rolig, glad og lykkelig i Haabet om, at deres lykkelige Samliv endnu længe vilde være ved, saa at der først et Par Timer før den elskedes Død paakom hende en forfærdelig Angest for, at Skilsmisfens Time dog maaske var ganske nær. — Dog, hvor uventet Døden end kom over vor bortgangne Ven, hvor kort Tid han end havde tilbage, efter at han, da der gik et underligt Kuldegys igjennem ham, havde ytret: jeg tror, at jeg dør — dog traf Døden ham ikke uberebt, nej han gik velberedt bort fra dette nærværende over i det tilkommende; og det er dette, som jeg fornemmelig vil minde om, at alle, som savne den bortgangne og sørge over, at han ikke mere er hos dem herneben, især hans nærmeste, hele hans Husstand, hans Børn og fremfor alle hans Hustru, maatte saa Naade til at sige et hjerteligt Gud ske Lov og Tak for det skete, hvorved det bedrøvede Hjerter kan vederkvæges. Ja Venner! hvor uventet og hurtig Døden end kom over vor bortgangne Ven, hvor meget han end haabede, at han maatte saa Lov til at blive herneben en god Stund endnu, hvor langt det end var fra hans Tanke, at Døden var saa nær, saa har vi dog et velgrundet Haab om, at han er gaaet vel berebt bort herfra, og er faren hen i Fred og gaaet ind til Guds Helliges

evige Hvile og Fred : thi saaledes er det med alle dem, der med Apostelen Paulus kan sige: at leve er mig Kristus, og at dø en Binding, selv om det kun er lavmælet og smaat, svagt og ufuldkomment de kan sige det, naar det dog er i Aand og Sandhed, at de sige det. Og saaledes var det tilvisse med denne vor kjære bortgangne Ben. Det var ikke først paa det sidste, i et Øjeblik, da han mærkede Dødens Kulde gjennemisne ham, at han i Aand og Sandhed overgav sig til vor Herre Jesus Kristus, den eneste, i hvis Navn Frelsen er givet under Himmelen blandt Menneskene. Det kan vel ske, at et Menneske paa det sidste, i et Øjeblik kan blive vel beredt, saa at han gennem Døden gaar hjem til vor Herre Jesus Kristus at være hos ham i Paradis, som vi vide det om den ene af de Røvere, der blev korsfæstet ved Siden af Jesus. Nej, gennem mange Aar har det at leve været Kristus for den her bortgangne. Hvorledes han kom til virkelig at kjende Jesus som hans egen Frelser og at leve sit Liv i og med ham, og hvorledes Kristenlivet efterhaanden voxte og udviklede sig hos ham, dette skal jeg ikke her nærmere omtale, men blot pege hen paa, at det er mange Aar siden, han fik at høre vor Herres Røst lyde til ham gennem det Ord, han taledes til ham i Daabens Stund, saa at han blev trøstet og villig og glad fulgte Aandens Rald til at overgive og betro sig til Jesus, og leve sit Liv i og med ham. Det er mange Aar siden han, greben af Kristus, begyndte for Alvor at jage efter det fuldkomne, at han dog maatte gribe det, og efter at han en Gang havde begyndt dermed, saa

blev han ogsaa ved dermed, trods den gamle Adams Modstand derimod inde i hans eget Hjerte og trods Verdens mange Tillokkelser og Fristelser, ja blev ved at leve et sundt Kristenliv, om det end var svagt og skrøbeligt og ufuldkomment og stundom syntes allermest ham selv ingen Fremgang at have hos ham, ja blev ved at leve et sundt Kristenliv under Helligaandens Røgt og Pleje, hvilken han ærligt, oprigtigt søgte og villig gav sig ind under. Han levede af Guds Naade; han fandt Trøst mod Synd og Død og Dom i Troen paa Syndernes Forladelse af Guds Naade for Jesu Skyld; han vidste sig intet andet til Salighed end Jesus Kristus og ham forskæftet. Han fandt Livet i Troen paa Jesus Kristus, Gud Faders enbaarne Søn, vor Herre og Broder, hengiven ogsaa for hans Overtrædelser og oprejst ogsaa til hans Retfærdiggjørelse; og saaledes trøstet og glad i Herren var det hans Livs Maal at leve den eneste sande Trøstens, Frelsens og Saliggjørelsens Gud til Ære og Velbehag. Og var end hans Liv langt fra i et og alt at være, som det burde være, hvilket han selv saa godt vidste og som voldte ham mangen Bedrøvelsens Time, dog forsagede han ikke derover, fortabte sig ikke i unyttige Klager, søgte heller ikke ved egne Gudsfrøgtigheds Øvelser at bøde paa Manglerne ved hans Liv og Levnet; nej vis paa Guds Naade ventede han alt af Naaden og stred sin Strid frimodig og glad i det Troens visse Haab, at han, som havde begyndt det Gode i ham, ogsaa vilde fortsætte og fuldende det, idet han betroede sig til ham og bad ham derom. Ja, saaledes var vor

bortgangne Vens Liv, et Liv i Herren, et Liv, som den i hans Menighed i Ordet ved Anden levende nærværende Herre selv vakte og nærede og førte fremad, et Liv af Guds Naade i Tro paa Naaden under Forsagelse af Djævelen og alle hans Gjerninger og alt hans Væsen, under levende Afsky for og alvorlig Kamp mod det Onde, med hvad Navn det end nævnes, og et Liv i Barmhjertighed til Gud Fader i det Høje og alt, hvad der stammer fra ham, alt hvad der er smukt, ædelt og godt, et Liv med aabent Øje for Naturens Gude, for det skønne i Kvinden, for det gode i Mennesket, for Videnskabens Betydning og for alt ædelt, stort og herligt, som Menneskeslægstens Levnetsløb vidner om. Hvor et saadant Liv leves, der foregaar der tilvisse en ret Beredelse til Døden, om der end ikke tænkes ret meget paa og tales ret meget om selve Døden; thi det er jo ikke selve Døden, som det gjælder om at berede os til, men det, som det gjælder om at blive beredt til, det er dette: at vinde Livets Sejer over Døden og at vinde al Livets evige Herlighed i Himmelen; men dette vindes ikke ved et eller andet, dette eller hint enkelte, hvor stærkt og smukt og godt det end maatte synes at være, men det vindes alene ved et Liv og Levnet i og med vor Herre Jesus Kristus, han, som har sagt om sig selv: „jeg er Opstandelsen og Livet; hvo som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve. Og hver den, som lever, og tror paa mig, skal ikke dø evindeligt“. Ja, hvo som tror paa Sønnen, har det evige Liv, og Døden kan ikke fratage ham Livet, som han har. Nej, Døden bliver opslugt af Livet og

Livet bliver forfat gennem al Evighed i Glæde og Fred, i Herlighed og Salighed. — Og se, at vor bortgangne Ven ikke uberedt blev overvældet af Døden, skjønt den kom saa uventet, saa hastig over ham, men at han mødte den vel beredt, vel rustet, saa at den blev ham en Binding, dette traadte saa dejligt frem paa det sidste. Den sidste Aften, da han endnu ikke tænkte paa, at Døden var saa nær, bad han hans kjære Hustru at læse for ham af Johannes' Evangelium Vidnesbyrdet om Jesu dybe, dejlige, kjærlige Afkedsord til hans Venner, medens han holdt det sidste Paaskemaaltid med dem, før han gif hen at lide og dø til deres og al Verdens Frelse og Fred. Og derpaa bad de med hinanden, som de saa ofte gjorde det, Troen og Fadervor. Og er det dog ikke, som om den bortgangne, skjønt han ikke selv tænkte derpaa, dermed figer til enhver af hans Venner, som faar det at høre, især til hans Hustru, hvis dybe Bedrøvelse han godt forud vidste, naar Skilsmisjens Time en Gang kom, ja figer: Herrens Venner ingensinde, mødes skal for sidste Gang. Herrens Ord staar evigt uroffeligt fast, da han bad for Disciplene, som sad tilbords med ham, og for alle dem, som formedelsf deres Ord skulde tro paa ham og sagde: „Fader, jeg vil, at de, som du har givet mig, skulle være hos mig, hvor jeg er, at de maa se min Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig, før Verdens Grundvold blev lagt.“ Sønnen vil ej andet, end hvad Faderen vil, og hvad han beder Faderen om, det sker. Hos ham skal derfor ogsaa alle hans Venner evigt samles. Om de end skilles ad, det

varer kun en liden Stund, saa skulle de igjen mødes hos Jesus og glæde sig og ingen skal tage deres Glæde fra dem. Saaledes har vor Herre Jesus Kristus jo sagt til hans første Venner og bliver bestandig ved gennem alle Tider at sige til alle hans Venner: „eders Hjerter forfærdes ikke; tror paa Gud og tror paa mig. I min Faders Hus ere mange Boliger. Men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt eder det. Jeg gaar bort at berede eder Sted. Og naar jeg er gaaet bort og faar beredt eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være.“ — Saa hjælpe da vor Herre dig, du med god Grund saa bedrøvede Enke! at finde Trøst i din dybe Sorg og under den store Længsels Smerte. ja at finde Trøst i et sikkert Haab om det salige Møde og evig glade Samliv hjemme hos vor Herre i de Livets og Lysets Boliger, som han forud har beredt hans Venner, hvorhen han har kaldet den hjære bortgangne Mand, og hvor han tilvisse glad bier efter dig, hans bedste Skat paa Jorden. Og Herren hjælpe os allesammen, at det at leve maa være os Kristus, at det at dø ogsaa kan være os en Binding, og at vi maa mødes og samles hos Herren vor Gud og Frelsermand til evigt at lovprise og takke ham. Dertil skal vi naa, saa sandt som vi af Hjertet tro og bekjende, som vor Herre med hans Ord og Mand giver hans Venner at gjøre det; thi som Menigheden synger

At tro og bekjende
Til Dagens Ende,
Det er Saliggjorelsens Vej,

Paa den lad os sjunge
Med Hjerter og Tunge:

Vi har ham, vi slippe ham ej.

Saaledes endte ogsaa vor kjære bortgangne Ven. Da Dødens Kuldeghs gjennemisnede ham, saa beghndte han for sidste Gang at bede og bekjende Troen og Fadervor, men var saa mat, at han ikke selv kunde naa til Enden dermed, hvorfor Hustruen efter hans Anmodning forfatte og fuldendte Menighedens Fællesbekjendelse og Fællesbøn; og derefter sov han saa ind. Hvilken dejlig, hvilken herlig Ende paa Striden! Hvilket velsignet Vidnesbyrd om Hjemgangen til Jesus, om Indgangen til hans evige Hvile og Fred. Lader os tænke derpaa; lader os sige Gud ske Lov og Tak derfor!
Amen!

(Højskolelærer Thomsen).

Jeg vil ogsaa gjerne med et Par Ord flette en Blomst ind i den Mindekrands, vi bringer til vor Vens Vaare. Og Blomsten skal da være det ene Ord „Tak“, navnlig Tak for, hvad han har været for Ungdommen. Jeg véd fra min tidlige Ungdom, at Mads Hansen gjennem sine Digte kunde møde mig med Ord, som kunde drage min Følelse, Villie og Tanke mod noget ædelt og godt, han hjalp mig til at se, at der groede Blomster omkring mig, og det var velgjørende at have ham til Vejleder, naar det gjaldt om at faae Øjnene

op baade for Blomsterne derude i Naturen og for Blomsterne paa Aands- og Hjertelivets Agre. Og som han i sine Digte har mødt mig, saaledes har han mødt en stor Del af Danmarks Ungdom, i hvis Navn jeg kan sige Tak for, hvad han har været. Og det føler alle, som har vort Folk kjær, at det har en overordentlig stor Betydning, at Folkets Ungdom kan blive mødt med noget ædelt og godt paa hjertelig og jævn Maade, som Mads Hansen kunde gjøre det. Jeg har lige været ovre i Sønderjylland, derovre fra Lyder og saa en Tak til ham, for hvad han har været; naar man fra Fyen kom derover, spurgtes der stadig efter Mads Hansen, hvordan han havde det, og om man snart igjen hørte noget fra ham, og det hænger sammen med den Tak, vi alle kan bringe ham for den hjertelige Maade, hvorpaa han vidnebe for os om og hjalp os til Betsignelsen, der er ved at elske sit Fædreland og være med i dets Sorg og Glæde, dets Strid og Kamp, og ikke mindst, naar Kampen gjaldt Sønderjylland. — Men jeg har ogsaa erfaret, at der fra mange unge Lyder en Tak til dette Hjem, hvor hans Skikkelse lyst, fra saadanne, som det blev givet i længere Tid at opholde sig i hans Hjem. Nu er der Savn, Sorg og Smerte i dette Hjem; men Gud ske Tak, de, der boede sammen herinde, har lært med hverandre at søge Urter til Lægedom for alle Savn. Det var deres Glæde, Forældre og Børn, at gaa sammen ud i Skov og paa Enge at plukke Blomster i Foraarstiden; men de havde ogsaa fundet Vej derhen, hvor der grov Blomster ved Vintertid, og naar det nu er et dobbelt Savn i

Hjemmet, at den lille Helga har havt travlt med at følge efter sin Fader, og at Menneskeord næppe i dette Øjeblik faar Indgang til Trøst, saa vil det dog med Guds Hjælp nok blive saadan, at i Mindet bliver der Hvile og Trøst i den Tanke, at den lille Helga er løben sammen med sin Fader forud og gaar derhenne og plukker Blomster paa Paradisets Enge, saa at Moder ved at se derhen kan komme til at smile, og at det maa kunne komme til at hjælpe hende til fremdeles at staa i dette Hjem som Vidnesbyrd om Sandheden af Ordet: En from Kvinde smiler ad den kommende Tid. Ja det vil vi bede om for hende og dem, der er tilbage i dette Hjem, og det kan vi haabe og tro, fordi der er Samfund mellem dem, der er gaaet forud og dem, der er tilbage, og fordi der i den barnlige Tro med Hvile i Gud Faders Kjærlighed og Naade er Lyft fremad.

(Kaptejn E. Nielsen).

Efter det ulykkelige Krigsjaar 1864 var der en Modfaldenhed, en Bedrøvelse i Folket, som noget forandrede sig, da Skyttebevægelsen rejstes heri Amtet i Efteraaret 1865 og hurtigt bredte sig over hele Landet. Det var som om der var en Trang til at tage fat paa noget, der ligesom kunde dulme Smerten. — Midt under denne Bevægelse løb den yndigste Lærkesang, saa forhaabningsfuld, saa frejdig og trøstende.

Det var Bonden Mads Hansen, som første Gang lod sin Røst høre; det var ham, der ved sine Sange fik en væsentlig Indflydelse paa den gode Mand, som kom til at raade i Skyttebevægelsen; han løstede de Unge, der samlede sig til Idræt, han var den bedste Tolk for det Maal, Skyttefagen havde sat sig; han blev Skyttefagens Sanger. Mads Hansens Sange led snart paa alles Læber; i Hærens Rækker var det hans Sange, som banlyste de flette.

Sangene ville ikke dø med ham, de ville leve og styrke mange Slægter; de ville vedblive at være den danske Soldats bedste Ledfager og under Farer og Anstrengelser styrke og begejstre ham.

Du som var min Ven, en fuldtro Ven, hvis Sind var saa trofast og ærligt, i dit Venskab hvilede jeg saa trygt og roligt, hos dig henteede jeg Raad, jeg vidste dine Raad kom fra et uegennyttigt og rent Hjerte. Bemodig og sorgfuld staar jeg her ved din Riste.

Danmarks unge Skytter bringe dig, du ædle Af-fjælede, en inderlig Tak for dine gløbende Fædrelandsfange; Svendborg Amtsskytteforening nedlægger taknemmelighedsfuldt en Krands ved din Baare.

I Kirken.

(Sognepræst J. S. Brandt i Ollerup).

Naar det lider ad Enden med Vinteren, da høre vi en lille Fugl at synge sin simple Sang. Da blive vi glade; vi mærke, at Vaaren stunder til. Der kommer senere mange andre og herligere Sangere, alt som Livet vaagner i Naturen. Men den lille „Slidintid“, som endnu midt i Dødens Tid med sin simple Sang faa flittigt varsler om Vaaren, er os dog den kjæreste. En saadan lille folkelig Vaarsanger var min Ven Mads Hansen. Han fornam Aandens Vaar i sit eget Hjerte og han sang derom i den bedste og ejendommeligste af alle hans Sange:

„Se mærker iaar

I Danmark æ de Vaar,

De løfter faa forunerli herenje i mit Senj,

Naturen æ fo'aret, ejer je ha voen blenj“.

Og som han fornam Folkeaaenden at vaagne i sit eget Hjerte, faa sang han i Haabet om, at det led ad Enden med Dødens Tid og at Folkeaaenden vilde vaagne i Folket og fornemlig i den Stand, hvortil han selv hørte.

Men Mads Hansen var ikke blot en Sanger om det vaagnende Liv; men han var ogsaa en Kjempe. Der berettes os fra Fædrenes Tider, at Sangerne i gamle Dage ikke blot besang Kampen og Daaden, men selv gik med i Kampen og slog et Slag for Væren og et hæderligt Eftermæle. En saadan Sanger var ogsaa

han; han gik selv med i den store Kamp for Sandheden og Livet. Han var sig bevidst, hvorfor han kæmpede, han havde et Maal, hvortil han stred. Dette Maal var: at forene Landens Dygtighed med Haandens Dygtighed i sin Gjerning. Bonde var han og Bonde vilde han være. Han bar bestandig den simple Bondes Dragt; han talte bestandig den simple Bondes Maal, Modersmaalet; han udførte selv den simpleste Bondes Arbejder. Han satte en Ære i at være Bonde. Men hermed stræbte han at forene en opløst Land, en ædel Dannelse og en levende Fædrelandskjærlighed. Dette var hans Livs Maal. Og som han kæmpede for at virkeliggjøre det i sig selv, saaledes kæmpede han ogsaa for at virkeliggjøre det i den Stand, han tilhørte. I sin folkelige Vaarsang udsang han Haabet:

„O vil I bare vejnte ind et lille Koen,
Saa blyver Boni Lanjets bedste Støtte“.

Men Mads Hansen forstod godt, at det ikke var ved Tallet, ved Mængden, at Bondestanden skulde blive Landets bedste Støtte, men kun ved at forene Landens med Haandens Dygtighed, kun ved at forene Oplysning, Dannelse og Fædrelandskjærlighed med Dygtighed i sin Gjerning. Dette var hans Livs Maal og med en stærk Villies Kraft og en Ihærdighed, som ikke veg tilbage for nogen Hindring, kæmpede han frem mod Maalet.

Kjæmper alle fejersløse falde. Kun En har kæmpet den store Livets Kamp og sejret i Døden. Men ingenfinde har ædel Kamp for et stort og højt Maal været forgjæves. Mads Hansens Sange ville leve i

Folkemunde og befrugte Folkets Aand og efterladt har han et Spor; andre ville træde i Sporet og fortsætte Kampen mod Maalet.

Der er noget sørgeligt ved en Kjempes Fald; vi sænke Hovedet i Sorg ved Faldet; men der er tillige noget løftende ved at se en Kjempe segne i Kampen for et højt og ædelt Maaal; der er et Sejershaab i Faldet, et Sejershaab for Kjempen, et Sejershaab for Sagen, hvorfor han kæmpede og faldt.

Der er et Tungfind, som mangen Gang overfalder den, som kæmper for et højt og ædelt Maaal. Det kommer af at se, hvor langt Virkeligheden er fra det fjerne Maaal; det kommer af at mærke den store Modstand, de mange Hindringer, der ere i Verden for at naa Maalet; det kommer af at føle, hvor svag den Haand er, som fører Sværdet, og hvor kort Sværdet rækker.

Dette Tungfind kunde Mads Hansen heller ikke slippe for og det var den dybere Grund til, at vi stundom fandt ham tung og mørk.

Verden er en Jammerdal, dette Ord, hvori der ligger en dyb Sandhed, kom ogsaa frem paa Mads Hansens Tunge. Han kaldtes derfor til en dybere og højere Kamp end den, han førte i Verden.

I Midalderen gik mange af de dybere Aander, som i Verden saae en Jammerdal, i Kloster og søgte Gud i Indelukket. En saadan Klostergang stemmer ikke mere med vor Tid. Men noget lignende kan dog aandeligt finde Sted, dette: at luffe sig inde, ude fra Verden; dette, at gaa i sig selv, at føle, at Jammeren

er ikke blot der ude i Verden, men her inde, at jeg, jeg selv er et elendigt Menneſke. Denne Kloſtergang kjendte Mads Hanſen. Det er i dette Indelukke den underlige Kamp gaar for ſig, hvor det gjælder om at tabe alt for at vinde alt; hvor Afmagten kjæmper for at en anden kan blive vor Styrke, vor Herre; hvor der kjæmpes med Afmagtens Baaben, med Bønnen; hvor det gjælder Selvfornedrelſe for at worde ophøjet; hvor der kjæmpes for Naaden, for Frelſen i Jeſu Navn.

Der fortælles om Herrens forſte Diſiple, at de efter hans Død befandt ſig i et Indelukke; der var en Dør mellem dem og Verden. Men den opſtandne Herre kom gjennem lukkede Døre ind til dem og hilſte dem med det ſtore Ord: „Fred være med Eder!“ aandede paa dem og ſagde: „Annammer den Helligaand“ og de bleve glade. Noget lignende ſete ogſaa med vor Ven. Gjennem den lukkede Dør kom Herren til ham; ogſaa til ham blev det ſtore Ord talt: „Fred være med dig“; ogſaa paa ham aandede Herren i Ordet, ſaa at han fik Fred og blev glad i den Helligaand. Han fik ſin Paafte! Det var Sejer, Herrens Sejr!

Nu har Hjemmets Dør, Fædrelandets, Verdens Dør luftet ſig bag ham; han er gaaet ind i Aandernes Rige. Hans Sjæl havde aabnet ſig for Guds Trøſt og hiſfet vil han blive trøſtet, ſom Herren har fortalt os at ſte med dem, hvis Trøſt er Iſraels Trøſt. Og maa vi ikke tænke, at han trænger til Trøſten, nu han er ſkilt fra Hjemmet, fra dem, han elſkede, fra Huſtru og Børn? Og maa vi ikke tænke, at Trøſten dér kan blive ham fuldt til Del, hvor det ikke er Smaaſolk

paa Jorden, som trøste, men de store Mander med det klare Syn paa Faderens, den evige Kjærligheds Hus- holdning? Dog er Trøstermanden den samme Hellig- aand hisset som her, det samme evige Livsfens Ord hisset som her. Og saa her paa Jorden er en Trøstebolig — vor Herres Jesu Kristi Kirke; ogsaa her er Trøster- manden, den Helligaand, i Jesu Navn. Og vides skal det, at vi har Guds Ord iblandt os, det Ord, som er udgaaet fra Guds Mund, som Faderen har talet til os ved Sønnen. Vides skal det, at dette Ord er mægtigt til at gjøre os glade midt i Sorgen, saa at vi vel ere bedrøvede, men dog glade.

For dette Ord skal du, Mads Hansens Enke, op- lade dit Hjerte og lade dig trøste!

Og du, Taalmodighedens og Trøstens Gud, se i Naade til dette Hjem, vær du Enkens Haab, Trøst og Støtte, vær du de Faderløses Fader! Amen!

Brast nu end de sidste Strænge
 Paa din Harpe, Bondeskald,
 Dine Sange vil dog længe
 Vidne om dit Digterkald,
 Var end Tonerne ej stærke,
 Var de ej som skumkladt Fos,
 Neppe dog vil nogen mærke
 Toner renere hos os.

Du har sat dig Eftermæle
 Hos den simple, jevne Mand,
 Bed dit Minde vil man dvæle
 Ofte i dit Fædreland.
 Du har lært os Sang bag Ploven,
 Lært os Arbejd gjør ej Træl;
 Adlet var du selv fra oven,
 Frigjort var din ædle Sjæl.

Naar du rykked frem til Striden,
 Fandt man dig i Vhsets Hær,
 Aldrig bøjed du til Siden,
 Naar man Sandhed gif for nær,
 Aldrig lefled' du med Krybet,
 Ken og aaben var din Færd,
 Livets Tro i Hjertedubbet,
 Det var det, der gav dig Værd.

Nu er endt dit Liv hernebe,
 Tak for Gæden, du har lagt;
 Mange Hænder vil den frede,
 Kjærligt om den holde Vagt.
 Hvad Du virked' for med Vre
 I din Gjerning, i din Sang,
 Skal ej glemmes, det skal bære
 Rig Betsignelse engang.

Danmark, ofte har du mistet
 Sønner med et større Navn,
 Bedre Hjerte er ej bristet
 Nogenfinde i din Favn;
 Du var Sjælen i hans Sange,
 Du hans Hjerteslag fornam,
 Held dig, Fædreland, hvis mange
 Mænd du har, der ligner ham.

Peder H. Møller.
